

„Kaj pa je vendar, Ščitar, kaj se je zgodilo?“ vpraša s skrbnim glasom gospod učitelj in pristopi k Matevžku, ki je vedno kričal nerazločno.

„Bucika, jej, jej, bucika!“ je prestrašeno vpil Matevžek in se tipal zadaj z rokami. Končno se mu je le posrečilo, da jo je prijel in potegnil vun.

Vsi so začudeno gledali, kako pride bucika v klop in potem skozi hlače Matevžku v meso. No, pa kmalu se je rešila zagonetka. Ko se je Ščitar nekoliko pomiril, je povedal vse sam po pravici in resnici.

V klopi je bila ravno tam, kjer je sedel Godničev Lipek neznamna špranjica. Matevžku je prišlo nekaj posebnega na misel, ko se je preje igral z buciko in opazil tisto špranjico na Lipkovem prostoru. V plitvo razpoklino je vtaknil buciko z glavico navzdol, da jo je molelo črez polovico nad desko. Mislil si je, da bo Lipek prišel naglo od table in sedel nanjo. — No, pa se je zgodilo drugače. Komaj je bil dobro zataknil buciko, je bil že sam poklican k tabli. Prišel je pa pred Lipkom v klop. Med tem časom je bil pri tabli čisto pozabil na buciko in je v naglici nevede sedel na Lipkov prostor in seveda tudi na buciko, ki se mu je zasadila globoko v meso.

Ihteč je vse to pripovedoval. Gospod učitelj pa je pristavil samo to-le: „Prav se ti je zgodilo! Zdaj vsaj veš: kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.“

Kompoljski.



Bumf, bumf, bumf!

Bilo je pozimi. Burja je žvižgala okoli oglov. Bernotov Tonček, Pavličev Tinček in Kobaležev Mihec so šli v šolo. Zeblo jih je v roke in noge, in nos je tudi postajal rdeč.

„Kepajmo se!“ pravi Mihec.

„Dajmo se“, pritrди Tonček, „se bomo vsaj nekoliko ogreli“.

Tudi Tinček vesel pritrди.

„Ali bova dva proti enemu, ali vsak sam za se?“ vpraša Mihec.

„Jaz in Mihec bova skupaj; ti, Tonček, pa bodi sam“, meni Tinček.

„Nak“, dé Tonček, ki se je zbal; kajti ona dva sta bila že velika. „Vsak naj bo samzase. Tri vojske naj bodo, pa vse med seboj sovražne.“

No, pobotali so se. Bile so tri vojske. Mihec se je postavil pod bližnji kozolec, Tinček pa je šel na drugi konec, in Tonček se je postavil obema nasproti, tako, da so tvorili trikot.

Pripravili so kepe. — —

„Hej“, zavpije Mihec, „začnimo!“

Po zraku zafrčé kepe, — hud boj se vname med tremi vojskami. Tu je odskočil eden, zadet od kepe, tam se je začul vesel smeh, in tudi narobe se je kaj zgodilo.

Od Tinčetove strani je priletela snežena kepa na streho kozolca. Po nji se je začela valiti vedno večja in debelejša navzdol. Bumf! Priletela je ravno na Mihevo glavo, ki je prestrašen kar sedel v sneg. Bila je še sreča, da kepa ni bila debelejša, če ne, bi mu bila potisnila glavo daleč noter med ramena. Kakšen bi bil potem Mihec! — Kar pade Tončku nova misel v glavo.

„Veste, kaj“, reče, „pojdimo na hrib in začnimo valiti v dolino kepo, da postavimo na sredo ceste velikega sneženega moža, da ga bo lahko vsakdo videl.“ — — —

Pa gredo. Naredé kepo, trdo in še kamen dajo vanjo, da bi bila bolj težka. Začno jo valiti. Od začetka je šlo počasi. Kepa pa je postajala vedno debelejša in debelejša, in vedno hitreje se je valila. Še ustavljati so jo morali, če niso hoteli, da se jim izmuzne izpod rok. Nazadnje je postala tako velika kot sod. — —

Po cesti je pripeljala Hudetova Špela svoj voziček. Vozila je mleko v mesto.

„Kaj?“ je zavpila, ko jih je zagledala. „Kaj pa delate tam zgoraj, ali ne boste šli v šolo?!“

O jej! Na šolo so pa ti tiči čisto pozabili! Roke so izpustile prestrašene velikansko kepo, ki se je začela valiti v hitrem diru navzdol.

Ravno na Špelo je namerila svojo pot. Bumf! Zadene v voziček, — ta se je prevrnil, steklenice se razbijejo in mleko se razlije po sneženih tleh.

Tonček, Tinček in Mihec se spusté v tek proti šoli. Za njimi pa vpije Špela in jim žuga in žuga . . .

V šolo so prišli prepozno. Bili so vsi spehani in zasopljani. Gospod učitelj so precej vedeli, da se je nekaj zgodilo. Povedali so, kako je bilo. Po šoli so bili zaprti.

Ko so prišli domov iz šole, so domači že vse vedeli —

In pri Bernotovih, Pavličevih in Kobaleževih se je vnela spet vojska. Slišal se je jok. . . Vmes je pa tudi včasih dejalo — bumf!

Branho Brankovič.



Kukov mlin.

In niste še čuli, kak poje
sred tujih, meglenih ravnin?
In niste še čuli, kak poje
skrivnostno tam Kukov mlin?

„Zaslišal sem pesem skrivnostno
tam sredi meglenih ravnin,
ah, tam pri potoku srebrnem,
tam pel mi je — Kukov mlin:

O, blagor vam, da še začuli
njegovega niste glasu,
o, blagor vam, da še v zapečku
pri dedku se grejete tu!

Ti Tonček, kaj hočeš na tujem?
Le vrni se, vrni nazaj!
Na tujem je žalost, a radost
pozna samo rodni tvoj kraj. —

Pa Tonček naš s culico v terek
je služil med tuji šel svet;
a v petek prijokal domov je,
in pravil je žalosten, bled:

Tak pel je mlin Kukov v dolini,
in pel je sladko in ljubó,
da sem se razjokal in vrnil
na drago se rodno zemljó.“ —

O, blagor, da niste vi čuli
še tistega mlina nikdar,
da ste le smejali v zapečku
pri dedku dozdam se vsekar!

Jož. Vandot.

